

Rüll ilus öitsemine äratab hääd lootust,
Et selle järel wili walmib säält,
Mis teha wöib, kui sügise ta lõikust
Ei saakeli oma pölli päält!
Maailma weidrus walmistaks siis ootust,
Mill kuuleb õige armaštaja häält:
„Tule, sin sinul pole aega enam,
Sest taewas arm ja elu on ju fenam!“

Jaan Lipp.

Mõnesugused tükid.

Kuri tohter. Kui lapsed rahaga mängivad, siis ei ole see punagi mitte häää asi ja siis veel foguni mitte, kui raha mõni waskraha on, sest wahel on oma jagu kihvti juures ja seda ei soovi ju keegi mõistlik inimene oma lapsele ega kellegile. Kord käis ühe abielu paari käsi halvaste, kes seda mitte tähele ole pannud. Nende lapsukene oli ühe kopiku alla neelanud ja just wanemate eneste silma all. Selle üle hirmusivad wanemad wåga

ja ruttasiwad ruttu tohtri juure, kes veel ainult raha kätte oleks saanud ja nende armast last surmast päästnud. Seesinane tohter oli aga linna päärahavastuwötja kõige kurjem wihamees ja et nimetatud pääraha-vaastuwötja kord awaldanud oli, et tema pääraha wölgu ei játtu, mitte kopikat ka kellegile ja saawat seda, kas kust tahete wålja tömbama. Tohter arwas nüüd enesele parajaks ajaks, mill oma wihamehele ninanipsi wöös läskeda ja saatís neid wanemaid edasi päärahavastuwötja isanda juure, kes isi olewat ütelnud, et tema tahtvat ka seda kõige wiimast kopikut wålja wöötta. Wanemad ei aimanud tohtri párdiku teust kedagi, waid läksivad aga kärmeсте juhatatud abiandja juure. Sinna joudnud, leidsivad nad päärahavastuwötja, parajaste oma protsenta kokku arwamas, kes nende käest kohे kareda ja walju häälega küsits: „Mis on, nu, nuh, mis on?“ „Ah, kostis árahirmunud lapse ema, „meie lapsukene neelas kopikutuki alla ja kui seda mitte enam kätte ei saa, siis peab